

“Το πήδημα προς την Ελευθερία! *”

(*Μήνυμα ξεσηκωτικό για όλη τους Νεοέλληνες).

Τίτλος της ιστορίας μας: “Η μεταμόρφωση της κάμπιας σε πεταλούδα”.

Γράφει η Σταυρούλα Ξουλίδου, Βουλευτής Β' Θεσσαλονίκης

Κυνηγώντας χίμαιρες κι ακολουθώντας λάθος ανθρώπους, αναζητώντας εύκολες λύσεις, βολεύτηκες, αλλά και άφησες τον εαυτό σου στην εξαθλίωση της δουλείας.

Είσαι σκληρός και μάγκας και τυραννικός με τους πιο αδύναμους και δούλος, ζητιάνος και γλειφτης με τους καρεκλοθεσίτες. Είσαι ένοχος, γιατί δεν φρόντισες να μορφωθείς, να αυτοκαλλιεργηθείς, να ανυψώσεις τον εαυτό σου, να ψάξεις να ερευνήσεις.

Παλεύεις έξω από τα τείχη της Τροίας για ένα κομμάτι ψωμί και δεν σκέφτεσαι τη

«λύση» για να το κερδίσεις, μαζί και την αξιοπρέπεια σου και να μπορέσεις να ξεκινήσεις το ταξίδι της επιστροφής.

Έχεις κλειστεί μέσα από τα τείχη, στην ασφάλεια των υλικών αγαθών, των γνώσεων, της δύναμης και πιστεύεις ότι θα διαρκέσει για πάντα και ότι τα τείχη είναι γερά, για να σε προστατεύσουν. Ξεκίνησες... και έχεις απομείνει αποχαυνωμένος σε κάποιο σημείο της διαδρομής, τρώγοντας τους υπέροχους λωτούς ξεχνώντας τον στόχο, τον προορισμό και χρέος σου.

Κάθεσαι σε ένα καναπέ και παρακολουθείς ειδήσεις απαθής και γελάς με αξιολύπητους ανθρώπους και βλέπεις σειρές που μιλούν για έρωτες, συναισθήματα, που είσαι ανίκανος πια να νιώσεις.

Παντρεύεσαι από συμφέρον κι επένδυση και μετά περιμένεις να κάνεις ένα «σωστό γάμο», να κάνεις όλα τα χατίρια στα παιδιά σου, για να εξαγοράσεις τις ενοχές σου, για τον κόσμο που τους παραδίνεις και που εκτονώνεις τα νεύρα και την κακή σου διάθεση σε αυτά, μη τηρώντας ποτέ το μέτρο. Δεν έχεις να πεις ποτέ τίποτα, στα παιδιά σου, γιατί δεν ξέρεις και τίποτα, πέρα από τα τετριμμένα, που έχεις μάθει και τα επαλαμβάνεις συνέχεια.

Σκοτώνεις τον χρόνο σου εδώ και εκεί, σε ανούσιες συζητήσεις, σε δίθην ενδιαφέροντα και άλλες ασχολίες και μιλάς με τις ώρες για συνταγές φαγητών, για σχέσεις άλλων επώνυμων κι ανώνυμων κι αφήνεις την δική σου ζωή να περνά από μπροστά σου ανυποψίαστα.

Αγοράζεις ό,τι σου προτείνουν, φοράς τα πανάκριβα ρούχα, που σε γελοιοποιούν οι in σχεδιαστές, συχνάζεις σε in χαζοχαρούμενα στέκια, αλλάζεις τους καναπέδες, για να έχεις ντιζάν κινούργιο, κυκλοφορείς με τζιπ μέσα στην πόλη και ποτέ στα βουνά. Στην ερώτηση «ποιο είναι το πιο ακριβό πράγμα τα βρίσκεις δύσκολα και απαντάς ηλίθια και χαζογελώντας, αλλά με περίσσιο καμάρι: Το τσαντάκι μου! Γιατί είναιΛουί Βουιτόν.

Καταναλώνεις, καταναλώνεις συνέχεια ό,τι βρεις μπροστά σου, πετάς τα σκουπίδια όπου βρεις, φορτώνεις το σπίτι σου με άχρηστα αντικείμενα που δεν χρησιμοποιείς ποτέ. Κάνεις συνέχεια επιδείξεις νεοπλουτισμού και δεν λες καλημέρα στο γείτονα σου. Ούτε ξέρεις ποιος είναι.

Καταφεύγεις στα ναρκωτικά και στο αλκοόλ, όταν τα βρίσκεις δύσκολα και καλύπτεις πίσω από τον αυτοοίκτο, ζητώντας βοήθεια και μη βοηθώντας ποτέ τον εαυτό σου, αλλά περιμένοντας τους άλλους να το κάνουν αυτό για σένα. Καταλήγεις στα «ακριβά» για να διασκεδάσεις την πλήξη και την ανία μιας εύκολης ζωής, στην οποία σου προσφέρθηκαν τα πάντα και εσύ την πετάς στο δρόμο σαν άχρηστη, με το μπλαζέ ύφος ενός χορτάτου, ενός κακομαθημένου, που δεν του έδωσε κάποιος το χαστούκι που του άξιζε, όταν έπρεπε, αλλά τον κανάκευε συνεχώς αντί να τον στείλει να δουλέψει σε μια οικοδομή ή να μαζέψει ροδάκινα.

Τα top models ξεφυτρώνουν σαν τα μανιτάρια και κανείς δεν μπορεί να πει, σε τι χρειάζονται ακριβώς και αποτελούν το όνειρο κάθε κορασίδας, με καλούτσικες αναλογίες και μπόλικο άχυρο στο κεφάλι που «μιλάει» και... ξένες γλώσσες. Η ανύπαρκτη ζωή τους παρουσιάζεται, σαν είδηση και θέμα μαζί με τις δηλώσεις, τα πάρτι και τα βαφτίσια «ανύπαρκτων» ανθρώπων.

Τρέχεις πίσω από βουλευτές για κανένα ρουσφέτι, τους ψηφίζεις γι αυτό το λόγο και μετά παραπονιέσαι για την κυβέρνηση, που έχεις. Ζητωκραυγάζεις στα γήπεδα και είσαι «φανατικός» οπαδός, και υπερασπίζεσαι τα ιδανικά της ομάδος σου και είναι τα μόνα «ιδανικά» που σου... απέμειναν. Πηγαίνεις στην εκκλησία με μεγάλη λαμπάδα και καμιά δωρεά και νομίζεις ότι ο Θεός είναι συνέχεια του Μεγάλου Ρουσφετιού και θα σου κάνει τη χάρη.

Κατά βάθος πιστεύεις ότι είσαι ο πιο έξυπνος ο πιο καπάτσος, ο πιο καλός και ίσως κάπου να έχεις αδικηθεί και δεν έχουν καταλάβει την αξία σου. Βλέπεις τον κόσμο σαν ένα λεμόνι που πρέπει να στύψεις και φυσικά δεν χορταίνεις ποτέ να στύβεις τα πάντα γύρω σου, ξεχνάς ότι είσαι θνητός και ότι στην ουσία, δεν θα έχεις ούτε μία εξαργυρώσιμη πράξη την στιγμή του θανάτου σου, γιατί ποτέ δεν έχεις επενδύσει σε αυτό, ούτε που το έχεις σκεφτεί. Έχεις αφήσει την θρησκεία να λύσει αυτό το θέμα, αυτοί ξέρουν καλύτερα, να μη κουράζεσαι και εσύ... Είσαι διαρκώς απασχολημένος με πολύ σοβαρά θέματα, όπως με την υπερβολή στις κατακτήσεις σου, την προώθηση της καριέρας σου, την ατελείωτη παπαγαλία μέχρι να πάρεις το

πτυχίο. Να κάνεις και ένα μεταπτυχιακό, γιατί είναι της μόδας κι επιβάλλεται για το βιογραφικό, αλλά θα παραμείνεις ξένος με το γνωστικό πεδίο και η αποστήθιση και το αναμάσημα είναι πάντοτε το καλύτερο σου, σεβιβρισμένο με περίτεχνους όρους, ακατανόητους. Θα πιάσεις μια θεσούλα και μια καρέκλα και θα το παίζεις βαρύς και πολύξερους και γεράζοντας θα βουλάζεις στην σακλαμάρα και στο Αλτσχάιμερ.

Κρατάς σφιχτά τον μικροαστισμό σου, τον συντηρητισμό σου, βολεμένος και γραπωμένος από αυτόν και ξαφνικά, γίνεσαι υπερμοντέρνος και υπεράνω. Είσαι δούλος του χρήματος, που γίνεται Θεός ταυτόχρονα και προσκυνάς τους υψηλά ιστάμενους και μετά τους κριτικάρεις εκ του ασφαλούς πίσω τους, ιδίως αν δεν σου έχουν κάνει καμία δουλειά. Πουλιάς ευαισθησίες και συναισθήματα, όπου σε βολεύουν και όπως σου φαίνονται χρήσιμα.

Πιστεύεις ότι η επίσκεψη σου σε μουσείο ή στην Επίδαυρο ή στο Μέγαρο θα σου προσδώσει λίγη γκλαμουριά, ιδίως αν καταφέρεις να φωτογραφηθείς κιάλας με... επώνυμους. Παίρνεις μέρος στα κλαμπ των ειδώλων, που προτείνουν τα Μ.Μ.Ε. ιδίως των αδικοχαμένων - ταιριάζει αυτό στις ευαισθησίες σου. Κατά βάθος νομίζεις πως το «σωστό», είναι πάντα με το μέρος των «πολλών».

Όπως των «πολλών» που πηγαίνουν στα γήπεδα και ουρλιάζουν ή κάθονται στο καναπέ να παρακολουθήσουν ένα τρογγυλό τόπι μετά μανίας, να ζήσουν συγκινήσεις που δεν μπορούν πια στην μίζερη καθημερινότητα τους και να είναι διατεθειμένοι να πληρώσουν πολύ γι' αυτό.

Των πολλών που θα χοροπηδήσουν στις πίστες με τα χάρτινα και γελοία είδωλά τους δηλώνοντας θαυμαστές των απολύτως Mr. Τίποτα ανθρώπων. Και μετά θα παραπονεθούν για την ακρίβεια του γάλακτος και της πατάτας, γιατί έχουν πολιτική άποψη και κρίση και ενδιαφέρον για τον Έλληνα αγρότη.

Οι Έλληνες είμαστε ελεύθεροι άνθρωποι, γιατί μπορούμε να σκεφτούμε με πιο ανοικτό μυαλό από τους υπόλοιπους και να έρθουμε πιο κοντά στον εσωτερικό, ουσιαστικό πυρήνα της ελευθερίας. Είναι καιρός να διεκδικήσει ο Νεοέλληνας τη θέση που του ανήκει και του αξίζει πραγματικά ύστερα από τέτοιο ταξίδι που έχει κάνει !!!

Γιατί παραμένεις... κάμπια «κύριε Πεταλούδα»; Τι περιμένεις; Τελειώνουν όλα σε λίγο, αν συνεχίσουμε έτσι... Δεν θα υπάρχει τίποτα.

Σε λίγο δεν θα έχεις ούτε κυβικό αέρα να αναπνεύσεις. Μπορείς να το συνειδητοποιήσεις αυτό; Χαστούκισε τον εαυτό σου να συνέλθει και ξύπνησε, σήκω! Γιατί δε διεκδικείς τα Φτερά σου και θέλεις να ζήσεις όλη σου την ζωή σαν σκουλήκι και να πεθάνεις έτσι; Αγώνισου, επεδίωξε την Ελευθερία σου, μη παρατηθείς ποτέ από αυτήν, ποτέ!

Πόσο κοστίζει η Ελευθερία ενός Ανθρώπου και με τι μπορεί να εξαγοραστεί ...κύριε Πεταλούδα;

